

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΕΛΙΣ

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Τὸ τηλαρμόνιον

Εἰς τὸ εἶδος οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι δὲν θὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ τρέχουν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν διὰ νὰ εἰδῶν κονσέρτα ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ. Καθισμένοι ἐμπρὸς εἰς μίαν μηχανὴν θὰ παίζουν μετὰ τὴν ἄνεσιν καὶ θ' ἀκούωνται ταύτοχρόνως εἰς διάφορα σημεία τῆς σφαίρας.

Τὸ κατόρθωμα ὁφείλεται εἰς τὸ τηλαρμόνιον, μηχανήμα τὸ ὁποῖον στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ καὶ τὸ ὁποῖον ἀνεκάλυψεν ὁ Ἀμερικανὸς μηχανικὸς Θαδαῖος Κάχιλ.

Τὸ μηχανήμα δὲν εἶνε πολὺπλοκον. Ἀποτελεῖται ἀπὸ σειρὰν κυμάτων, τὰ ὅποια μεταδίδουν τοῦς ἤχους εἰς τὰ τηλεφωνικὰ σύρματα, καὶ διὰ καταλλήλου πλακός, ἐφευρέσεως τοῦ ἰδίου Κάχιλ, ἀποδίδουν θαυμασιῶς τοὺς τόνους μέχρι τῆς ἐλαχίστης ἀκριβείας εἰς τὴν χρωματικὴν καὶ χρονικὴν τὴν ποιότητα.

Ἐφ' ὅσον ἡ τηλεφωνικὴ συγκοινωνία πυκνοῦται εἰς τὸν κόσμον δόκλῃρον, τὸ μηχανήμα τοῦ Κάχιλ πρόκειται νὰ παρᾶσχῃ ἀληθινὰς εὐεργεσίας.

Σήμερον εἰς τὰς συλαυλίας δὲν εἶνε δυνατόν νὰ παρευρεθοῦν πλεῖστα πρόσωπα κωλυόμενα. Ἀρρωστοὶ ἢ ἄνθρωποι ἡναγκασμένοι νὰ μένουν ἐντὸς τῆς οἰκίας τῶν διὰ διαφορὰς λόγους, στεροῦνται τῆς μουσικῆς.

Τώρα ὁ ποδαλγός, ὁ ἀσθενικός, ὁ γέρων, ὁ ὑπάλληλος δὲν θὰ ἔχουν ἀνάγκη οὔτε μίαν στιγμὴν ν' ἀφήσουν τὸ κρεβάτι ἢ τὸ γραφεῖόν των. Θὰ εἰδοποιῶνται ὅπως, ὅτι τὴν τάδε ὥραν θὰ παῖξῃ αἴφνης ὁ Παδερβέσκη. Θὰ ἐφαρμόζον μίαν πλάκα εἰδικὴν εἰς τὸ τηλεφώνον των καὶ θὰ ἀκούουν τὸν καλλιτέχνην ὡς νὰ ἔπαιξε μόνον δι' αὐτούς.

Μένει τὸ ζήτημα τοῦ τί θὰ πληρώνουν οἱ εὐτυχεῖς αὐτοὶ θνητοὶ. Αὐτὸ δὲν ἐκλονίσθη ἀκόμη.

ΥΠΕΙΝΗ

Ὁ κίνδυνος τῆς σκόνης

Τὸ βούρτσισμα τῶν σκοτισμένων ἐνδυμάτων ἐντὸς τῶν δωμάτων ὅπου διατῆται ἡ οἰκογένεια ἀντιτίθεται πρὸς τὸ αἶσθημα τῆς καθαριότητος, πλὴν τοῦ κακοῦ τὸ ὁποῖον προξενεῖ εἰς τὴν ὑγίαν γνῶσθις οὕσης τῆς βακτηριολογίας τοῦ κοριοτοῦ. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐκταθῇ μακρὰν ἡ γαστρία διὰ τὴν κατανόησιν τις ὅτι τὸ βούρτσισμα τῶν ἐνδυμάτων εἶνε ἐπεθύμητον διὰ τὴν μεταάδοσιν πολλῶν ἀσθενειῶν. Ὁ κοριοτός εἶνε ἐχθρὸς τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς, φορεὶς φοβερῶν νοσημάτων καὶ πρέπει ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ διὰ παντός μέσον νὰ καταπολεμῇται.

Κατὰ τῆς δυσπεψίας

Οἱ δυσπεπτικοὶ πρέπει ν' ἀποφεύγουν τὴν μπόρρα καθόσον εἰς οὐδὲν ἄλλο συντελεῖ αὕτη παρὰ εἰς τὸ νὰ ἐξερθεῖ τὴν κατάστασιν των. Τὸ καταλλήλοτερον καὶ εὐχερέστερον θεραπευτικὸν κατὰ τῆς δυσπεψίας εἶνε νὰ πίνῃ τις κατὰ τὸ φαγητόν του χλιαρὸν νερὸν μετὰ ἁλόντων μίαν κουταλιάς γλυκερίνης. Τὸ μίγμα αὐτὸ ἀφομοιοῦται εὐκόλως μετὰ τὴν τροφήν καὶ θεραπεύει βαθμὴν τὰς ἐνοχλητικὰς συνεπείας τῆς ἀσθενείας.

Ο ΣΥΡΜΟΣ

Ἡ τελευταία ἀνδρική μὸδα εἰς τοὺς λαίμοδετας καὶ τὰ περιπόδια συνίσταται εἰς τὰς ἀποχρώσεις τῶν στίγμάτων τοῦ παγωνιοῦ, εἰς κυανοπράσινα στίγματα καταλλήλως καὶ καλαισθητικῶς φιλοτεχνημένα.

Ἡ ἀνδρική περιβολὴ διὰ νὰ εἶνε τελεία καὶ ἀρμονικὴ πρέπει ὅπως ὁ λαίμοδετης, τὸ ὑποκαμισὸν καὶ οἱ κάλτσες διατελοῦν εἰς ἀρμονίαν χρωματισμοῦ καὶ σχεδίου. Οἱ ὠχροπράσινοι, ὠχροκύανοι, πορφυροὶ χρωματισμοὶ συνειθίζονται πολὺ σήμερον καὶ εἶνε λίαν εὐάρεστοι καὶ ἀναπαυτικοὶ διὰ τὸν ὀφθαλμόν. Τὸ σύνολον τῆς ἀρμονίας τῶν ἐσωρούχων προτρέπει κατὰ τὸ θελκτικόν, τὸ χαρωπὸν εἰς τὴν καλαισθητικῶς ἐνδυόμενον.

ΓΝΩΜΑΙ

Τὸν κόπον σου χάνεις,
Καὶ μὴ χολοσκάνης!
Λιθάρι δὲν κάνει
Σ' τὸν βούρκο στεφάνι.

Γκαῖτε

Ἡ ἐξοχὴ διττὰς παρέχει ἡμῖν τέρψεις, ἀφ' ἑνὸς τὸ θέλγητρον τῶν θεαμάτων αὐτῆς, τὴν ἡδύτητα τῶν ἀρωμάτων τῆς, τὴν καθαριότητα τῆς ἀτμοσφαίρας αὐτῆς, τὴν ἡδίστην ποίησιν, καὶ τὰ ἀνεξάλεπτα θέλγητρα τῆς φύσεως· ἀφ' ἑτέρου τὰ ἀγροτικά ἔργα, τὰ ἥθη τῶν χωρικῶν καὶ τὴν ἐναλλαγὴν τῶν ἀγαθῶν τῆς γῆς.

Π Ὡ λ Ζ α ν ε.

Ἡ γυνὴ ὑποφέρει ὀλιγώτερον ἡμῶν ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῆς πόνων· ἡ ἀντοχὴ αὐτῆς εἰς τὰς φυσικὰς ὀδύνας εἶναι μεγαλειτέρα· ὑπομένει καλλίτερον ἡμῶν. Ἀλλ' ἐν τῷ πεδίῳ τῆς στοργῆς ἐκεῖ πρὸ παντός καταφαίνεται τὸ μέγα προνόμιον τῆς γυναικὸς.

Μ α ν τ ε γ κ á ζ α.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ διάσημος Ρωμαῖος στρατηγὸς Ναυσικάς, ἐπεσκέφθη ποτὲ τὸν ποιητὴν Ἐννιον, οὗτινος ἡ ὑπηρετρία εἶπεν εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ Ἐννιος δὲν ἦτο μέσα. Ὁ Ναυσικάς ἐννοήσας ὅτι ἐκείνη κατὰ διαταγὴν τοῦ κυρίου τῆς εἶπε τοῦτο, ἐνῶ ἐκεῖνος ἦτο μέσα, ἔβηγε. Μετ' ὀλίγου ὁ Ἐννιος μετέβη εἰς τὸν Ναυσικὰν καὶ τὸν ἐκάλεε ἀπὸ τῆς θύρας.

— Δὲν εἶναι μέσα, ἐφώναξεν ὁ Ναυσικάς.

— Τί; μήπως δὲν γνωρίζω τὴν φωνὴν σου; εἶπεν ὁ Ἐννιος.

— Εἶδαι ἀδιάκριτος ἄνθρωπος, ἐφώναξεν ὁ Ναυσικάς τότε. Ὅταν ἐγὼ σὲ ἐζήτουν, ἐπίστευσα εἰς τὴν ὑπηρετρίαν σου ὅτι σὺ δὲν ἦσο μέσα, καὶ σὺ δὲν πιστεύεις ἐμὲ τὸν ἴδιον;

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Εἰς μίαν ἐσπερίδα εἰσερχομένη μία κυρία, ὠραιοτάτη, πλησιάζει τὸν οἰκοδεσπότην:

— Ὅλα τέλεια, σὰς συγχαίρω.

— Τέλεια ἔγειναν ὅλα ὅταν ἐμβήκατε, κυρία μου;

Γλύπτῃς τις ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του τὴν μικρὰν καὶ ὠραίαν χεῖρα κυρίας τινὸς χαριεστῆς. Ἀφ' οὗ ἐκείνη τὴν ἀπέσυρε, κάποιος εἶπε πρὸς τὸν καλλιτέχνην:

— Ἰδοὺ τὸ μεγαλειότερον ἀριστούργημα, ὅπερ ἐξῆλθεν ἐκ τῶν χειρῶν σας.